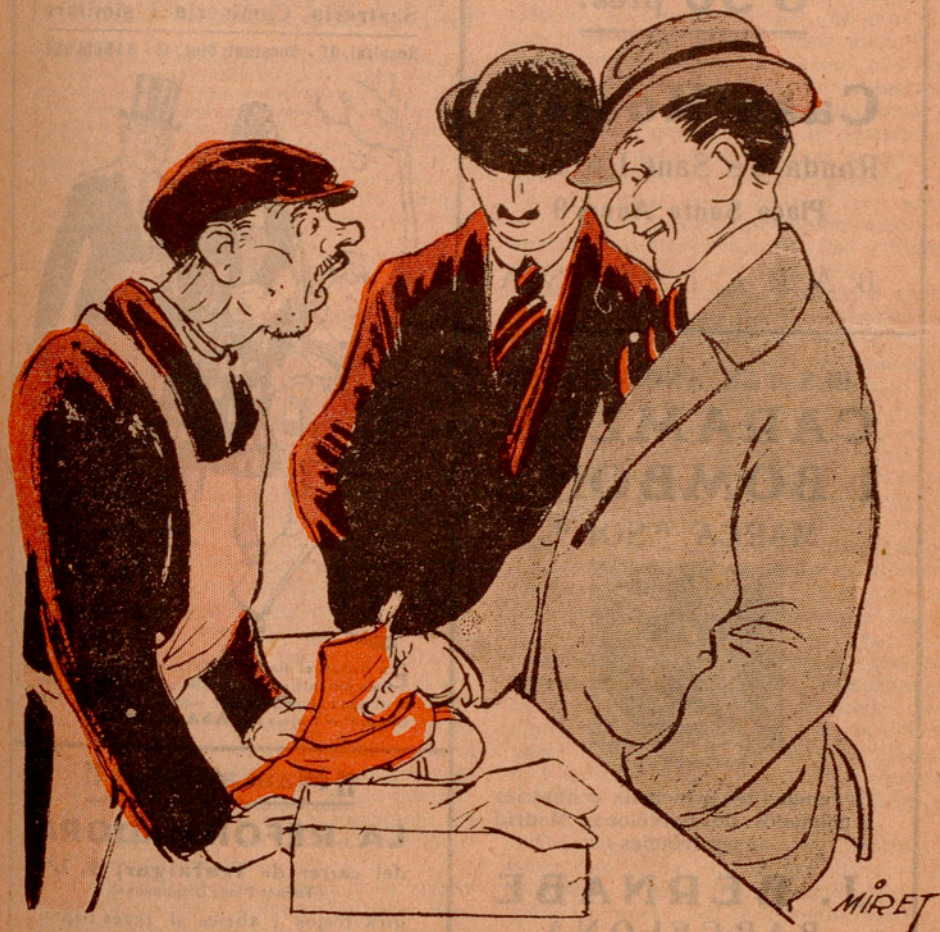

Any III
N.º 95
30 març
1923

LA MAINADA

Lola A.

15
cts.

- Jo vaig encarregar - li sabates, i vostè m'ha tramès telescopis.
- No sé què vol dir.
- Que així que me les he provades, he vist les estrelles!

COL·LEGIALS

**CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS**

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7
Plaça Santa Anna, 9

BARCELONA

ELS TAN ANOMENATS
**CARAMELS
I BOMBONS**
MARCA "SOL"

REGISTRADA

es venen a les principals confiteries
i colmados de Barcelona, Madrid
i «provincies»

J. BERNABÉ
BARCELONA

Proveïdor de la Reial Casa

Gossets que no creixen

Ocells de cantideluxe
Canaris flauta pro-
cedents d'Alemanya
Gatets d'Angora

Ocelleria del carrer Ferran, 30

CASA ARBIOL

Sastreria, Camiseria i similars

Hospital, 91 - Sucursal: Clot, 43 - BARCELONA

EN visitar, el dia de la **Primera Comunió**,
als parents i amics, tothom alaba el goig que
fa el nen i el bon encert dels pares que li han
comprat el traje a la **CASA ARBIOL**.

!! Mainadistes !!

LA REFORMADORA

del carrer de **Trafalgar, 9, 1.ª**
(Tocant Plaça Urquinaona)

gira trajos i abrics al revés i apro-
fita per als nens la roba dels grans

Els encàrrecs s'enllesteixen en 24 hores

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti **LA MAINADA**

Redacció: Vich, 16

Administració: Via La-
yetana, 42, entressol
Telèf. 342 S. P.

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 ptes.
Estranger, 13

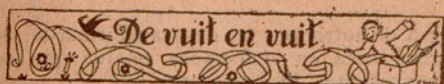
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Surt cada divendres

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

S'es presentat misteriosament a aquesta nostra casa un inconegut cavaller vestit de blanc i argent amb una gran creu vermella al pit, el qual ens ha dit que venia a Catalunya per ajudar a les joventuts floreixents en la tasca de la reconquesta de la Pàtria, demanant-nos les pàgines de LA MAINADA per a dirigir-vos setmanalment la paraula. Nosaltres, gustosíssims, li hem cedit aquesta primera secció del periòdic; amb això és que des d'avui serà ell qui, de vuit en vuit, us parlarà. Desitgem que pugueu sentir per a ell tota la simpatia que a nosaltres ens ha inspirat.

EL CAVALLER DE SANT JORDI

ALS INFANTS DE CATALUNYA

Al lluny del lluny, on mai pensar podríeu, en un indret on no s'hi arriba ni per terra, ni per mar, ni per l'aire, en un lloc misteriós que els homes mai per mai podrien descobrir, hi ha un gran castell encimbellat damunt d'inepugnables penya's, al qual no hi ha camins humans que s'hi puguin enfil·lar. Ningú sap qui l'ha construït, ni quants segles compta d'existència; hom sap només que de temps immemorial oneja en les seves més altes torres una bandera blanca amb una creu vermella; que la fortalesa dels seus carreus i de les seves muralles pervé de que cada pedra porta escrita una paraula que diu: *Fe*; que si a la nit escolteu el cruixir dels tions en el foc de les llars dels seus palaus, entendreu una altra paraula que diu: *Pàtria*; i que la pau regna eternament en aquella estada perquè, quant el vent xiula besant suauement els plecs de l'alta bandera, es sent continuament un cant d'*Amor*.

En aquest misteriós castell hi fa eterna estada el gloriós i altíssim Cavaller Sant Jordi acompanyat de tots els Cavallers de la seva orde, els quals no tenen altra comanda que la de defensar les causes justes i nobles i la de llibertar les pàtries i les

terres injustament oprimides i lligades.

Veu's aquí, doncs, estimats infants de Catalunya, el que jo só i pel que jo he vingut. Jo só un Cavaller de Sant Jordi, eixit del misteriós i inconegut Castell, que vinc a Catalunya per ajudar-vos en la tasca de la reconquesta, per treballar amb vosaltres pels camins que porten a la llibertat de Catalunya; per orientar-vos si us perdeu, per encaminar-vos si us esgarrieu, per corregir-vos si us equivoqueu, per encoratjar-vos si defalliu i per lluitar amb vosaltres fins al darrer moment, fins a obtenir la llibertat de la Pàtria catalana.

Des d'avui em tindreu sempre al vostre costat; no em veureu, però jo seguiré tots els vostres passos i sentireu continuament la meua veu que us parla amorosament i dolça. Cada vegada que feu quelcom que aplani el camí de la llibertat de Catalunya, sentireu la meua veu que us encoratja; cada vegada que sembreu el camí de pedres i d'espines, sentireu el meu clam que us renya i us repta. I penseu que des de que us lleveu fins que us n'aneu al llit, cada cosa que feu, per petita que sigui, pot ajudar o pot destorbar el camí de la llibertat de Catalunya. Quan jugant amb els companys us baralleu, destorbeu els camins de la llibertat de Catalunya; quan embruteu els vostres llibres i feu malfetes les vostres tasques escolars, destorbeu els camins de la llibertat de Catalunya; quan dieu una mentida o desobeïu els vostres pares, destorbeu els camins de la llibertat de Catalunya. Però quan tota cosa que feu està ben feta, avanceu moltes llegües de camí per la llibertat de Catalunya.

Escolteu bé, doncs, tothora, i sentireu la meua veu. Abans de fer res atureu-vos i entendreu el meu clam. El que sàpiga seguir-lo sempre i mai se li pugui retreure ni una sola cosa mal feta, aquell serà digne de que sota el seu nom hi pugui escriure el títol de «Cavaller de Sant Jordi». I el dia en que tots els infants pugueu ésser Cava-

llers de Sant Jordi — jo us ho juro! — llavors obtindreu la llibertat de Catalunya.

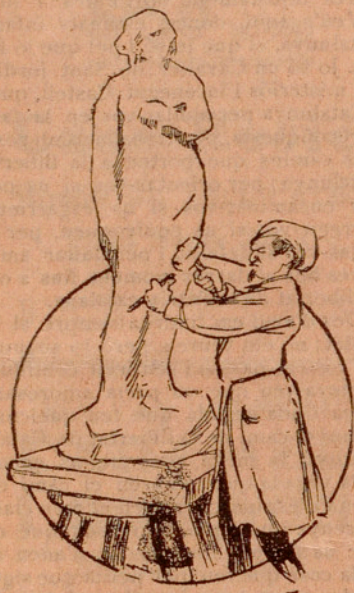
Hi arribarem, si a Déu plau! Jo confio en poder-vos-hi fer arribar. Per això des d'avui em proposo no abandonar-vos fins el dia de la victòria. A més a més d'anar-vos sempre al costat guiant els vostres passos, us parlaré cada setmana des d'aquestes pàgines perquè a més de l'esforç isolat de cadascú, sapiguem anar traçant aquell camí que un dia convindrà que fem tots plegats formant l'esquadró immensíssim i

i invencible dels Cavallers de Sant Jordi.

Mentrestant, poseu-vos la mà damunt del cor i procureu, en tota aquesta setmana, que ni un sol moment us pugui semblar que hagi destorbat el camí de Catalunya. Que el nostre Gloriós Patró us guïi en tots els seus dies, i fins a la setmana vinent en que us diré com ho haveu de fer per a trobar el camí que més directament us porti a la llibertat de la Pàtria.

Adéu-siau!

EL CAVALLE DE SANT JORDI

LA PEDRA I L'ESTÀTUA

UNA vegada, en un jardí, una formosa estàtua parlava amb una roca que estava una mica més lluny, en mig d'un xaragall.

I li deia: «— També jo, temps era temps, era una pedra com tu, sense treballar. L'artista que va posar sobre meu les mans, m'ha fet tal com ara em veus. Ve't aquí que tu hauries de pregar també a l'escultor que et transformés en estàtua tan bella com jo. Fixa't com tothom m'admira, mentre ningú para esment en tu.»

— No, amiga meva — respon la roca. — Prefereixo restar com sóc. No tinc cap frisança de sentir damunt la meua esquena els cops d'escarpa i martell que tu has ha-

gut de sofrir per tal de transformar-te, de roca tosca, en la formosa estàtua que ara representes. Bé ho sé prou que sóc sense polir. Però prefereixo ésser així i que ningú em miri; jo sempre voldria viure quieta, sense dolors ni fadigues.

Parlen com aquesta pedra tots aquells coquins que no sospiren per cap esdevenir millor i que s'aconhorten de restar desapercebuts per por d'haver de sofrir fàtics i molèsties.

PASQUA FLORIDA

(Cançoneta amb música del mestre M. Mayral)

*Riem i cantem, que avui és festa grossa!...
Riem i cantem, i el cor alegrem!...*

*Com cada anyada,
ja tinc la mona
del meu padrí!...
Ai! Si podia,
l'amagaria
tota per mi!...*

*Hi han ous de sucre,
amb confits dintre.
Que bons seran!...
També ametlletes
ben picadetes
pel seu voltant!...*

*De pa de pessic
es tota guarnida!...
Que content estic
per Pasqua Florida!*

JOAN MARTÍ I APARICI

DE LES COSES QUE PASSEN

LA FELICITAT D' «EN TAGARNINA»

A la nena Maria dels Dolors Riba

VAJA, ja estic cansat de patir gana i de rebre'sense to ni so!

Això només ho va pensar, i, si va arribar a pronunciar algun mot, fou amb veu tan baixa que ni ell va sentir-ho.

L'home que l'explotava, fent-li vendre periòdics els matins i les nits i figures de guix durant la resta del dia, ni parent li era. Uns vellets que semblaven bona gent el tregueren de la Casa de Caritat i, per unes vils monedes, el cediren a aquell subjecte que tenia per negoci explotar a tendres infants que, després de córrer tot el dia per la ciutat, trobaven una alimentació miserable i un jas de palla en aquella barraca, sota els penya-segats de Montjuic on el fred, el vent i l'aigua hi entraven per tots cantons.

En Tagarnina va fugir molt lluny, i no respirà amb tranquil·litat fins que va adonar-se que es trobava al carrer Major.

La sort va afavorir-lo, puix, dos mesos després, justament el dia de Pasqua de Ressurrecció, a les dues de la tarda, el veiem pel carrer de Provença, amb una gorra de quadros, nova de trinca, l'establiment a l'espatlla i fumant les darreres pipades d'un terrible caliquenyo.

Hem de fer constar que *En Tagarnina* era del milloret que corria dintre del gremi dels cirabotes ambulants, puix, amb tot i la inconsciència dels seus pocs anys (vuit o deu), no sabia pas el què era demanar almoïna, ni afanar els draps dels companys, ni jugar al quinze; mes, en quant a fumar, ell mateix dubtava si va ésser una cullerada de sopa el què va entrar primer en la seva boca, o una buïlla escadussera; sempre que tenia numerari disponible, havia de presumir

amb el caliquenyo, i suposem que per aquesta raó tothom el coneixia per *En Tagarnina*.

Aquella setmana havia fet una liquidació força encoratjadora: tenia l'establiment renovat i li quedaven 85 cèntims, que els destinava a un dinar pantagruèlic en una taverna del carrer de la Universitat, on li tenien totes les consideracions, menys la de fiar-li.

Ell calculava: trenta-cinc d'arròs (un arròs amb talls de carn i clofolles de musclos), deu de pa, cinc de vi, una taronja que portava a la butxaca, el caliquenyo corresponent, i encara li quedava un ral per a sopar. Res, que aquell dia celebraria la Pasqua, anant, després de dinar, a veure el partit de futbol «Espanyol-Barcelona», enfilat en el primer arbre que es troba entrant pel carrer de Muntaner a mà esquerra.

En ésser davant *La perla catalana*, va quedar bocabadat en veure aquell munt de mones de l'aparador i que la gent s'emportava com si les regalesin. N'hi havia de totes dimensions i de tots els gustos, des de la que amb crocant i nata volia reproduir el monument de Colom, fins la senzilla d'un ou posat sobre una mica de pasta fullada. Allò li feia venir salivera i més gana de la que tenia... Ja es veia davant del plat d'arròs daurat, enfilant amb la forquilla una colla de granets, mastegant la vedella amb els queixals, que es movien sols en pensar-hi, quan una veu infantívola va despertar-lo d'aquell somni de *gourmet*.

— Teta, tinc gana!

— I ara! Si acabes de dinar!...

Un noieta i una noieta, pobrement vestits, ella quasi de l'edat d'*En Tagarnina*, contemplaven també tota aquella abundor de dolceria.

— Que poc deu haver menjat, si ja es queixa! — va dir el cirabotes.

— Mengem el què ens donen.

— Per què no li compres una mona d'aquestes petites?

— I diners?

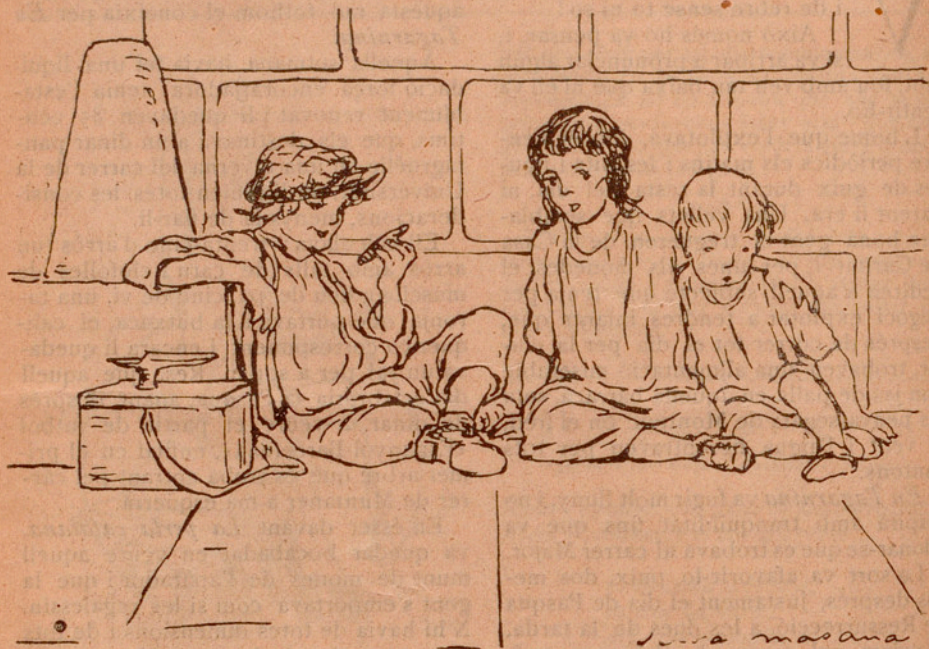
— Ja en tinc jo, i us convido.

— La mare, que al Cel sia, deia que no està bé acceptar res dels homes.

— Al Ritz, els senyors sempre en regalen de coses a les senyores.

Poca estona després, asseguts sota una tribuna, caçaven tots tres les engrunes d'aquell *lunch*. En Tagarnina va repartir la taronja equitativament i, un cop consumida, va asseure's en un pedris, deixant que la seva imaginació corregués com aquells automòbils que passaven.

Era feliç. Es veritat que no solament no havia menjat arròs amb musclos, sinó que ni diners li havien quedat per al ca-

— I com ho saps?

— Estic tip de veure-ho quan hi vaig a ajudar a netejar sabates.

— Teta, tinc gana! — va tornar a exclamar aquella criatura.

— Ho veus, dona? Apa, entrem...

I entraren a la botiga.

— Escolti — féu En Tagarnina, dirigint-se al dependent, — vol fer la mercè d'una mona d'aquestes d'un ou?... Quant val? Seixanta-cinc cèntims? Tingui. Em vol donar deu de formatge de Gruière?

— I tu, que ja has dinat? — li preguntà la noieta en sortir de la botiga.

— Es clar! Ara compraré un llonguet, i això seran els postres.

liquenyo. A aquells companys improvisats els explotaven com l'havien explotat a ell, els feien patir fam com ell n'havia patit abans, i per això no li dolia pas aquell sacrifici de la gola. Amb els ulls quasi aclucats, il·luminat pel sol de la tarda, escoltava mig somrient la història d'aquella pobra nena. Ço únic que li sabia greu era l'haver-se quedat sense caliquenyo... Hauria transigit fins amb un cigarret de paper, però el procediment de demanar-lo al primer que passés li repugnava.

El seu somriure tenia uns matisos d'amargor; semblava voler dir: «— Quina gaubança es sent després d'una bona

acció!... Per a ésser completa, només hi manca el caliquenyo!»

La gent corria cap el futbol: uns a peu, altres amb cotxe, els més en autobús. Aquell carrer de Provença, tan tranquil i quiet els dies de feina, es veia a la tarda del diumenge de Pasqua ple d'animació: els vianants i cartuatges feien tots el mateix camí; veïnes i veïnetes omplien els balcons, confonent-se llurs somriures amb les flors de les baranes; les orenetes dibuixaven capricioses espirals. Un autobús dels que porten imperial va passar volant; un senyor de dalt va fer un crit, però, com que l'auto

anava per feina, poc va preocupar-se'n el conductor.

En Tagarnina s'aixecà, i no fou poca la seva estupefacció en trobar a terra un aromàtic cigar de l'Havana, tot just començat; prou l'hauria entregat al seu propietari, però qui sap on era ja!

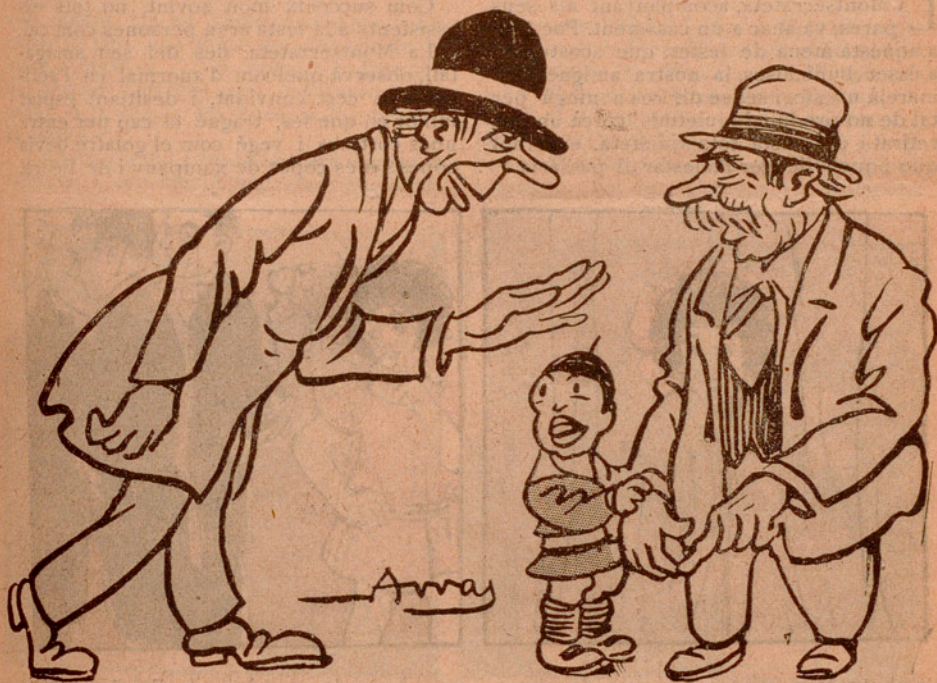
El cirabotes tornà a asseure's en el mateix pedrís, assaborint aquell magnífic cigar.

La seva nova amiga li va dir:

— Quina olor més bona que fa!

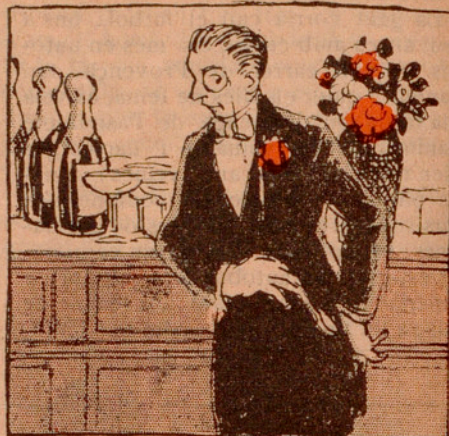
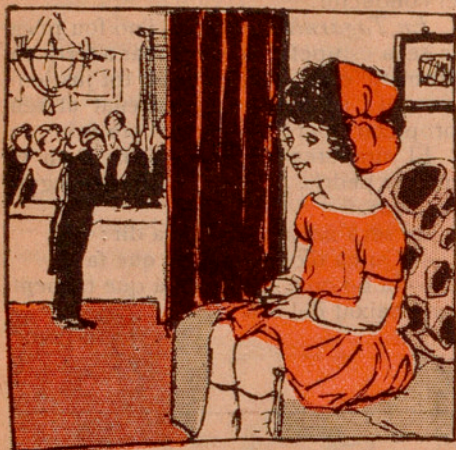
— Ja ho crec! Si sembla que talment hagi baixat del cel!...

VÍCTOR D'AMOC

- On anem, senyor Xirinacs?
- A cercar la mona.
- I hi va amb un mico?
- No, senyor, no! Hi vaig amb el meu nét!

UN JOC DE MANS

La Montserrateta, acompanyant als seus pares, va anar a un casament. Poc feta a aquesta mena de festes, que acostumen a ésser bullicioses, la nostra amigueta es marejà un xic, i sense dir res a ningú per tal de no produir inquietuds, cercà un lloc retirat i allí restà tota quieteta, esperant que aquell lleuger malestar li passaria.

Com succeeix molt sovint, no tots els assistents a la festa eren persones com cal. La Montserrateta, des del seu amagatall, observà quelcom d'anormal en l'actitud d'un cert convidat, i desitjant espionar millor ço que fes, tragué el cap per entre unes cortines i vegé com el golafre bevia copes i més copes de xampany i de licors,

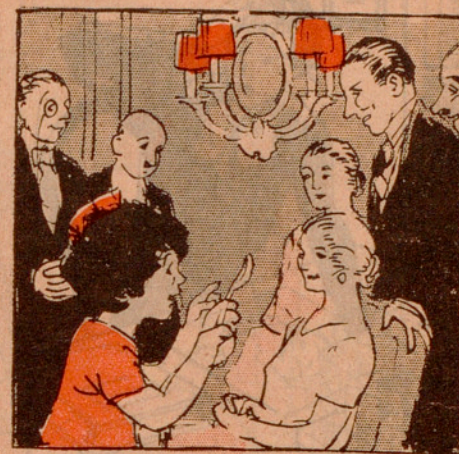
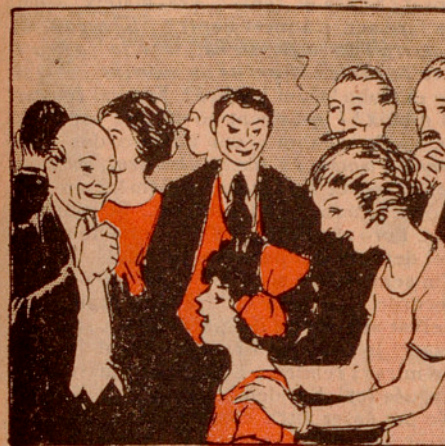

s'embutxacava capces senceres de cigars de l'Havana i el seu abús arribà fins a apoderar-se d'una cullereta de plata que es ficà a la butxaca del faldó del frac.

A la tertúlia hi havia, com és de suposar, qui coneixia les gràcies de la Montserrateta i la pregà de recitar qualche poesia de les que llegeix a La Mainada i que sap

aprendre's de memòria. I ella que recordant-se d'un conte que una vegada havia llegit, va i diu: «— Si vostès volen, en lloc de recitar versos els faré un joc de mans.» «— Sí! sí!», respongueren tots els oients. La Montserrateta, en mig l'espectació dels circumstants, digué: «— Veuen aquesta cullereta? Es una cullereta alada, encara

DE LA MONTSERRATETA

que vostès no en vegin les ales. La prenc, li tiro una mica de pòlvors de la mare Celestina... i la poso a la butxaca del senyor Campins (qui era l'amo de la casa). A la una, a les dues, a les tres!... Ja està!»

Tothom rigué i admirà la traça d'aquella criatura. L'espectació anà creixent, espe-

rant el resultat del joc. La Montserrateta marcà amb el braç enlaire uns cercles, i tot d'una afegí: «— Ara, senyors, la cullereta ja ha volat amb les seves ales invisibles. On haurà anat a parar?...» — I donant solemnitat al rostre, amb aire triomfal, cridà: «— Ja ho tinc!» i dirigint-se al lladregot, va dir-li: «Senyor... vol fer l'obsequi de deixar-me

posar les mans a la butxaca del faldó del seu frac?» Penseu com va sufocar-se el brètol! Però, naturalment, no podia pas negar-se a aquella gentil sol·licitud. La nena, mostrant abans que en les seves mans no hi havia la cullereta, la tragué, victoriosa, del lloc on sabia que aquell poca-vergonya se l'havia amagada.

No en volgheu més de felicitacions i d'aplaudiments de tothom!...

I, sobretot, d'enhorabones, així que es sapigué, entre les persones de bé d'aquella tertúlia, que eren totes menys l'intrús, el motiu pel qual la nostra eixerida amigueta havia fet la comèdia d'aquell inginyós joc de mans...

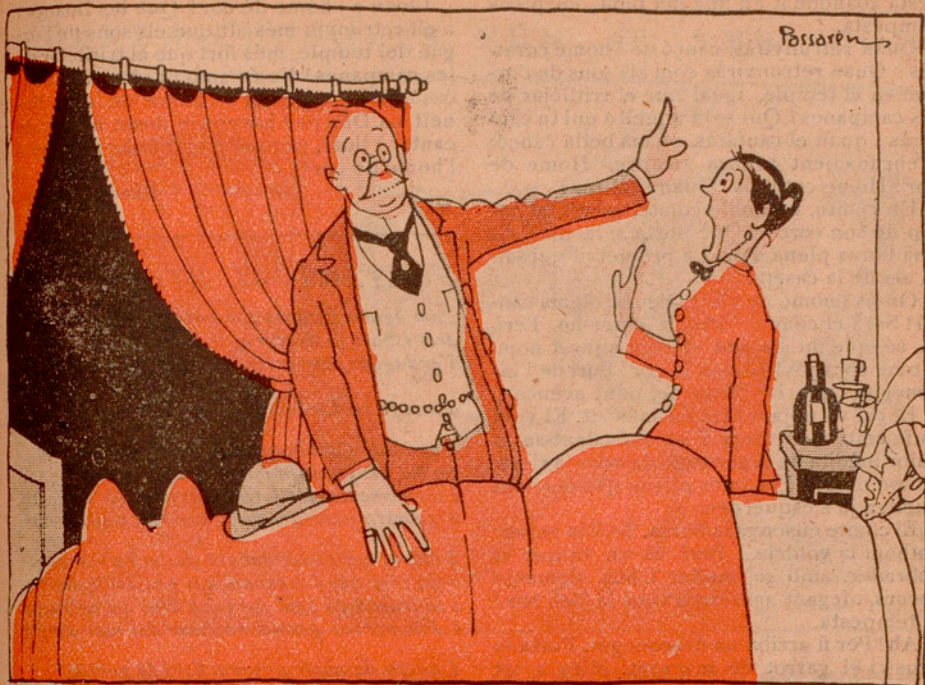
— MONÒLEG.

(Habitació reduïda. Porta a la dreta i al fons, prop de la qual hi ha un llit. A la dreta, taula amb llibres, gomes, llapis-carbó, colors, papers i tot co propi per a dibuixar, posat sense ordre. Cadires, rellotge i altres mobles adequats. En començar, En Jordi, assegut a la taula, contempla molt joïós un dibuix que té guiré l'lest. Duu un llapis a l'orella.)

No hi tindrà res a dir, el mestre. (Mirant-lo de tots costats.) Els ulls tenen la mateixa expressió de la làmina model. I la boca m'ha sortit molt bé. (Pausa.) Estic cert que avui, en veure aquest dibuix, el mestre, davant de tots els nois, em dirà: «Tens una gran disposició per al dibuix. Si tu vols, pots ésser un pintor ben notable. No hi ha dubte.» I, com sempre, alguns em miraran amb un xic d'enveja. Els amics n'estaran contents. (Pausa.) Quan el mestre m'elogia, sento un goig!... (Tornant a mirar el dibuix.) Però mai m'havia sortit tan bé com avui. En ésser acabat, amb prou feines conceixeran quin és el model. (Pausa curta.) Ara cal que ho retoqui un xic. El nas s'ha d'esmenar una mica, mica. (Cerca per damunt la taula.) Ai! Ai! On és el llapis? Si

ara mateix el tenia! (Treu de lloc tots els objectes de la taula.) Però, on és? On l'he posat? Si ara el tenia! Ara mateix! Com ho faré sense aquest llapis? (Es neguiteja, s'aixeca i cerca per terra, sota la cadira i sota la taula. Alçant-se un moment.) Ai, si no el trobo! Com ho faré? Em cal retocar el dibuix! I justament no en tinc cap més de llapis «Faber» del número dos! (Es torna a ajupir i s'aixeca novament, quedant cap al mig de l'estança.) Veiam! Fem memòria. (Pausa.) Jo dibuixava... Sí, dibuixava... Però ara no sé si d'ençà que he tornat del despatx del pare, he tingut el llapis... Em sembla que sí... Ve't aquí que no me'n recordo ben bé... Caldrà que vegi si l'he deixat al despatx del pare... Però, si no pot ésser! Jo treballava i m'ha vingut l'acudit de mirar i remirar el dibuix. Ni mai que ho hagués fet! Em deu haver caigut a terra. No pot ésser altra cosa. (Ajupint-se novament.) Rodolant, rodolant, qui sap on ha anat a parar! (Mira sota el llit, sota tots els mobles i posa les cadires al mig de l'estança.) Així ho veuré millor. No hi és... No hi és... Però, on es deu haver amagat? (Pausa.) Vaja, me'l dec haver deixat al despatx del pare. (Pausa curta.) Deixa'm anar-hi. Primer he de posar les cadires i tot això al seu lloc, que si la mare entrava!... (Endreçant-ho tot.) Ves si n'hi ha per a riure del què em passa! Tot plegat, que no tindrè temps de retocar el nas. Sóc més distret! (Calla, mentre acaba d'arranjar l'estança.) Doncs el llapis ha d'ésser aquí! Abans de mirar si el dibuix estava bé, jo recordo que el feia servir. (Pausa.) N'hi ha per a tornar-se boig! Però, on pot ésser? Si el vaig a demanar al pare i no és al seu despatx i després me'l troba aquí, em dirà: poc enteniment, poca paciència, que no tinc compte amb les coses... De primer cal que ho cerqui bé. Però, on he de cercar-lo? Si no aixeco les rajoles, no em queda altre lloc per a mirar. Estic desesperat... i quasi ja és hora d'anar a col·legi! Manquen deu minuts només. (Pausa.) El llapis!... El llapis! Ja he acabat la paciència! Quina engúnia! Suo i tot! (Es passa la mà pel front i després pels cabells.) Suo! Suo! (Tocant el llapis de l'orella.) Ai! El maleït! Ves on era! (Mirant el rellotge.) Cinc minuts! Només manquen cinc minuts! No puc pas retocar el dibuix. Al col·legi ho esmenaré. Me'n vaig. (Apressadament, pren llibres, llapis, gomes i dibuixos i surt per la porta de la dreta.) Ai, si faig tard!

VICTÒRIA DELCLÒS

— Ai, senyora! Perdi totes les confiances ... Aquest malalt té el fetge massa gros!
 — Si jo sempre he sentit dir que els que el tenen així fan anys!

L'HOME DE COR

(CANÇÓ)

De Burger

Les lloances a l'home de cor haurien de retronir pels aires, com els sons de l'orgue en el temple, igual que el trillejar de les campanes. No és amb or, és amb lloances que es remercia a l'home coratjós. Benet sia Déu, perquè m'ha donat el do de cantar i lloar, per a lloar i cantar a l'home de cor.

El vent del sud ve de la mar meridional, fred i humit. Passa per França i els núvols fugen d'ell com ramat de xais del llop famolenc. Arrasa els boscos, esquerda el glaç dels llacs i els rius. La neu fosa baixa de les muntanyes; la plana és un llac; el riu va embotint-se.

Sobre el riu s'aixeca el pont de pesades arcades, de fàbrica de carreu de pedra, des de les baranes als fonaments. Al mig del pont hi ha la caseta, la caseta del cobrador

del pas, amb sa muller i fills. Oh! El cobrador! El cobrador! Salva't, si pots!

El pont menaça ruïna: les arcades s'esquerden dejús la caseta. El cobrador puja al teulat i mira a l'entorn l'inundació.

— Cel misericordiós! Tingueu pietat de nosaltres! Estem perduts, perduts! Qui ens salvarà?

Les onades del riu, furioses, s'estalonen les unes a les altres. Ja salten per les extremitats del pont. Els pilans que aguanten les arcades s'engrunen. Els laments del cobrador retronen més que les onades i el vent. Els laments del cobrador, de la muller i... dels fills.

I l'aigua va pujant sempre: després d'un pilà, en cau un altre; la ruïna va cap al mig del pont.

— Déu de misericòrdia! Tingueu pietat de nosaltres!

En una coma, vora la ribera, s'hi veu a tot el poble: grans i petits pregunten, aixecant les mans al cel. Però ningú va a salvar al cobrador. Aquest, amb la dona i fills,

resta abandonat en mig del pont, en plena tempesta.

Quan retrunyiràs, cançó de l'home coratjós? Quan retrunyiràs com els sons de l'orgue en el temple, igual que el tritllejar de les campanes? Qui serà aquell a qui tu cantaràs i quan el cantaràs, oh ma bella cançó? L'enrunament avença sempre. Home de cor! Home coratjós! Quan sortiràs?

Un comte, un noble comte, arriba al galop de son corcer. Què porta a la mà? És una borsa plena d'or. La promet al qui salvi als de la caseta.

On és l'home de cor? Dignes, oh ma cançó! Serà el comte? Podria ésser-ho. Però jo sé que hi ha qui mereix aquest nom. Home coratjós! Home de cor! Surt de l'inconegut, que la ruïna del pont avença...

El riu va pujant sempre més alt. El vent bufa amb més força i va refredant-se la valor inèdita de la gernació de vora la riera. Home de cor! Els únics pilans que del pont queden ja s'esquerden.

El comte ensenya la borsa. Tots la veuen; tothom la voldria... Però és en va que el cobrador, amb sa muller i fills, demanin socors, ofegant amb llurs veus la del tro i la tempesta.

Ah! Per fi arriba un desconegut. Porta la brusa i el garrot de marxant. Mira a tot l'entorn d'ell. Veu al comte, la borsa i el desastre que s'acosta:

— En nom de Déu!

Se n'entra dins una barca dels pescadors i, remant contra corrent, lassat, arriba a lloc. Però... Oh dissort! La barca és petita, per a tots. Naufragarien...

I en tres viatges perillosos, contra el vent, sota la tempesta i amb la corrent folia i bramuladora, arriba sempre feliçment a la riera. I en embarcar els últims de la família, la corrent s'emporta la caseta amb les darreres despulls del pont...

Dignes, oh, dignes, ma bella cançó! El marxant exposà sa vida; però ho féu per l'or del comte, puix, si aquest no ensenya la borsa, el marxant no s'hauria exposat al sacrifici...

— Aquí t'heu la recompensa! Això és tot vostre, coratjós amic! — digué el comte.

Era una acció noble i certament que el comte tenia un cor generós; però més generós i més noble era el cor del desconegut, sota la brusa blava de marxant.

— Mai m'he venut la vida! Ma vida no es mercadeja! Sóc pobre, és veritat, però encara no em manca pa a casa. Doneu aquest or al cobrador, qui ho ha perdut tot.

Això digué el desconegut, allunyant-se.

Lloeu a l'home de cor! Que les lloances a ell retrunyin més alt que els sons de l'orgue del temple, més fort que el tritllejar de les campanes! No és amb or, és amb lloances que es remercia a l'home de cor. Beneït sia Déu per haver-me donat el do de cantar i lloar, perquè pugui lloar i cantar a l'home de cor!

J. BERGA I BOADA

FORJANT «L'ATLÀNTIDA»

*Com àguila potent que emprèn, adalerada,
dels espais la dretura, sedenta de volar,
Verdaguer, impertèrrit, amb l'ànima infla-
mada
d'una fe immarcessible, surcava l'ample mar.*

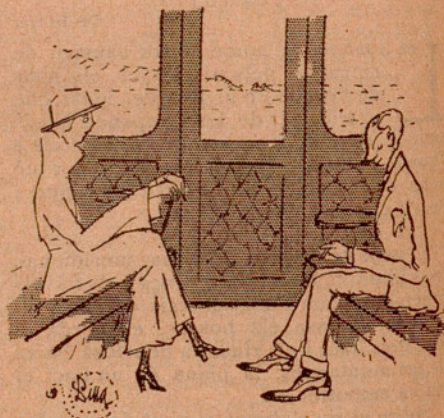
*I quan de Catalunya més i més s'allunyava,
sentia l'enyorança batre a dins son cor
i sos moments més íntims, fervent, els dedicava
a aquesta pàtria nostra, per ell excels tresor.*

*I teixia ses rimes davant de terra estranya
— jo crec que l'esperança li prestava delit —
i la llum feta geni furgava dins sa entranya
i l'immortal poema va ésser del mar sorgit.*

*I arreu de nostra terra flori la poesia
d'aquell cantor eximi, de glòria auriolat,
i en la història dels genis justament hi sorgia
el fill de Folgaroles, ple d'immortalitat.*

FERMI PALAU CASELLAS

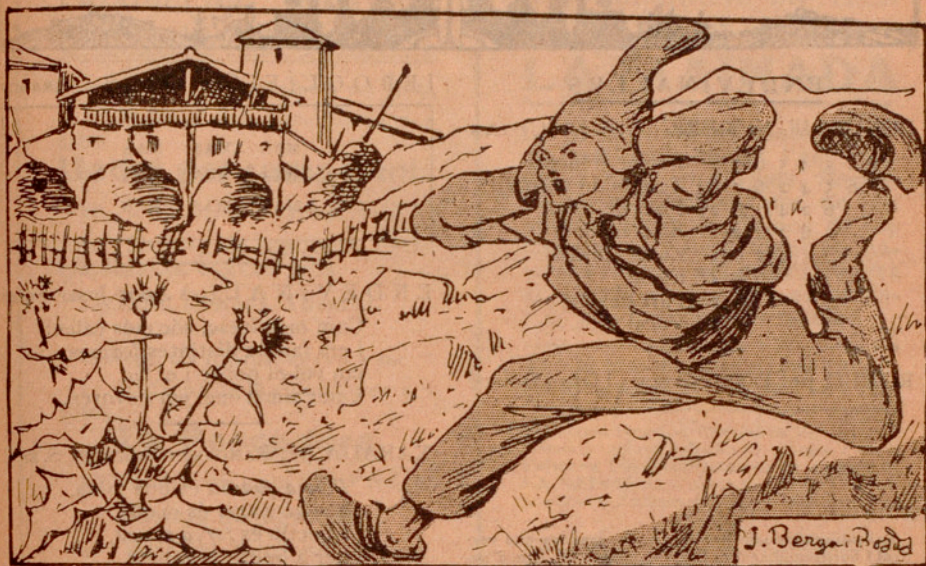
DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Dispensi, ¿que la molesta el fum?

— Ca, no senyor, més aviat m'empipen els fums.

TRENCA-CLOSQUES NÚM. 16, AMB PREMI

Aquest pagès, en volguer anar a llaurar, s'ha trobat amb que dos lladregots li han robat els bous. Veiam si li sabeu trobar la parella de bous i els dos malfadors.

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper apart, els que no vulguin fer malbé el número.

Sortejarem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

LLIÇONS VIVES

ENLLÀ d'enllà, darrera les muntanyes foscament blavoses, la gropada pujava cel amunt, menjant-se la blavor del cel. Primer avençaven llenques de núvols foscos i cotonosos. Després seguia una lluíssor grisenca que, lliurant un vel espessíssim de pluja vers la terra, tapava les muntanyes.

N'Ernest, que caminava peresós cap a l'escola del poble, sentí la carícia freda de les primeres gotes, que alçaren petits núvols de pols per la carretera. El fort de la tempesta amenaçava damunt del seu cap, quan amb mirada ansiosa descobrí una petita cabana a les vores del bosc que vorejava el camí.

En entrar a la cabana, una escena de misèria l'esborronà, enconginant-li el cor.

Una dona amb dos petits, amb cara de misèria, jeien, mancats de forces, damunt un jaç d'herbes seques. En entrar N'Ernest, la mare dels petits alçà els ulls vers el visitant desconegut. Aquest, dolçament, agafà els dos infants i, posant-se'ls damunt la falda, els repartí el pa i formatge que la seva marona li havia donat per a entretenir la gana fins a l'hora que esmorzava a casa una tia que tenia al poble.

Unes llàgrimes, lliscant lentament per la cara pàl·lida de la pobre mare, abrandaren en flames d'un goig vivíssim el cor commogut de N'Ernest.

Passada la tempesta, caminant amb joiós delit carretera enllà, es sentia una escalforeta dolça damunt del cor, finament bategant.

LLUÍS VANCELLS UBACH

Paraigües i ombrel·les
per a Palmes i Mones

J. CARDÚS

Portaferrixa, 10
BARCELONA

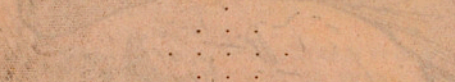

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per LA COLLA

1	2	3	4	5	6	7	8	Polític il·lustre
6	5	4	2	6	2	8		Temps de verb
6	2	4	7	8	2			Nom de dona
6	7	4	2	8				Nom d'home
4	2	6	5					En la família
6	7	4						Licor
4	2							Part del cos
5								Vocal

ROMBO, per PANXACONTENTA i DRAGÓ DE FOC

Substituir els punts per lletres, de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, nom d'home, id., part del cos, consonant.

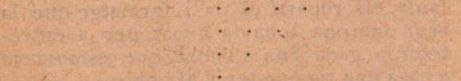
AMBIDEXTRE, per EUDALD PADRÓ

1	2	3	4	5	Aliment
5	4	3	2	1	En molts llocs n'hi ha

CONVERSA, per JORDI ELIAS

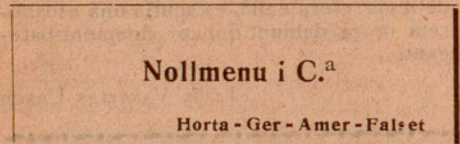
- A l'hort hi ha una mina.
- De què?
- De ço que jo t'he dit.

TRIANGLE, per J. RIOPEDRE

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: capital europea, animal, part del cos, vocal.

TARGETA, per MARIA TERESA DALMAU

Nollmenu i C.^a

Horta - Ger - Amer - Falset

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'una comèdia catalana i el nom i cognoms del seu autor.

JEROGLÍFIC, per R. ARAMON

MAS	MAS	MAS
MAS	MAS	MAS
MAS	MAS	MAS

ENDEVINALLA, per JOSEP SOLER

Com més fresc, sóc més calent,
i em fan de distintes formes;
em vol el pobre i el ric,
i, per aimar-me, em devoren.

XARADA, per RAMONET i MIQUELET, S. EN C.

*Prima quarta és una mida,
u quatre tres és ocell,
adjectiu és terça prima,
per a beure la segona,
i nom propi el total dóna.*

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Calixte. — *Al rombo:* C, nap, cacau, pam, a. — *A l'ambidextre:* Arres, serra. — *A l'anagrama:* Sastresa, estrassa. — *Al quadrat:* Oran, rosa, ases, Nasi. — *A la targeta:* Espluga de Francolí.

Correspondència de LA MAINADA

Durant la setmana hem rebut diversos treballs d'estimats col·laboradors, dels quals n'aprofitarem alguns de *Un Apotecari* i els de *Poroto*, *Enric Cubas*, *Gavuts*, *J. Me Gual de Sojo* i algun d'*En Joan Queralts*.

Cal dir a Francesc Cortés que per ara no repetirem aquella secció per la qual pregunta, i a En Josep Me Salas que no podem atendre'l, tot desitjant-li força èxit per la seva iniciativa.

Salutacions a tots!

EL SECRETARI

Els eixerits endevinaires

Han endevinat alguns dels passatemps inserits en el número 93, els estimadíssims mainadistes Joan Queralts, Domènec Freixinet, Rogeli Sánchez, i Pepeta, Maria i Elma Prió.

El nostre suplement

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebren l'onçè plec de la novel·la **EL PENJOLL D'OR**, escrita per MONTSERRAT PUIGMAL i il·lustrada per R. MIRET, i el conte **ELS DOS QUADROS**, original de PERE BERNAT, amb coberta dibuixada per AGUILERA.

A. Artis, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelona

Putxinel·lis "MIRIA"

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

Diumenge, 1 d'abril, de cinc a set tarda

1.ª Estrena de la comèdia en dos actes**Lladre per compromís**2.ª L'interessant sàinet TULA.3.ª Sorteig de joguines entre els infants concurrents.4.ª Ball. Dimoni. Tururut.

Dilluns, dia 2, tarda, de cinc a set

1.ª Estrena de la comèdia en dos actes**La Pescadora**2.ª El divertit sàinet PEPILLA.3.ª Sorteig de joguines.4.ª Ball del Tururut. Dimoni. Urbano.

Entrada i seient numerat, UNA pesseta

ENQUADERNACIÓ EN TELA
DEL SEGON ANY DE**LA MAINADA**

Els 52 números del nostre periòdic, publicats durant l'any passat, reunits i relligats, formen un formós volum que no pot mancar en la biblioteca de cap mainadista. - Presentant els números en bon estat, s'entregarà el volum mitjançant el pagament de 2'50 pessetes

Tenim també col·leccions enquadernades del volum de l'any 1921

Aiximateix recordem que podem servir immediatament volums relligats de Jovita i de la Primera i Segona Dotzena de Contes de LA MAINADA, presentant els plecs corresponents i l'import de les enquadernacions respectives

Vich, 16 - Via Laietana, 42, entressol
BARCELONA

SALA MOZART

ESPECTACLES CUYÀS

CINE FAMILIAR

Diumenge i dilluns, a la tarda

TITELLES

Preferència, Una pesseta ; Especial, 50 cènts.

MAINADISTES:

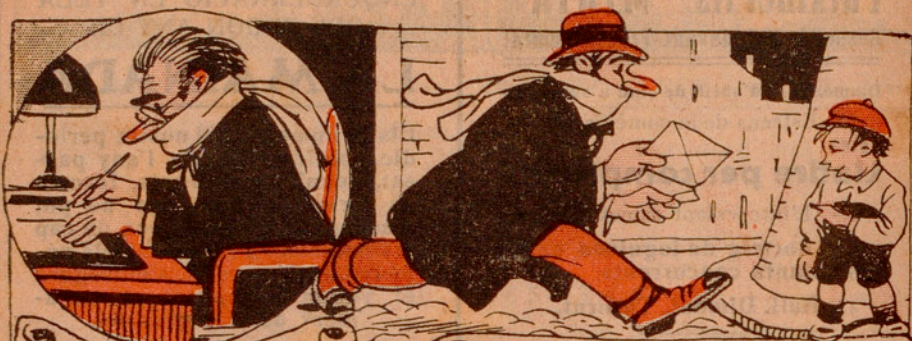
Orneu la vostra casa amb el magnífic bibelot policromat

La Nena de LA MAINADA

Preu: **2'50 ptes.** De venda als principals establiments d'objectes d'art i en les nostres oficines: **Vich, 16**

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

PROBLEMA RESOLT

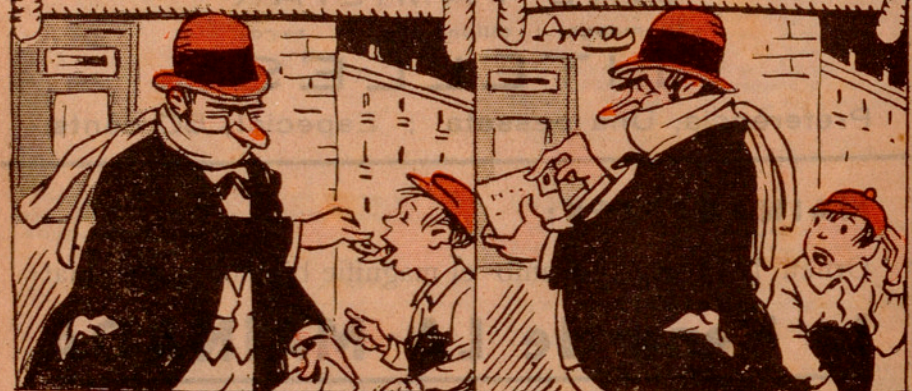
Un dia fred, el Sr. Ramon escrigué una carta.

I anà a portar-la a correus, després d'haver comprat el segell.

El Mingo, el vegé i, encuriolit, va seguir-li al darrera, pensant ¿com

s'ho deurà fer per a mullar el segell, si no es treu la bufanda?

I treia un pam de llengua, ço que tenia per vici de fer. El senyor Ramon va aprofitar tenir tan aprop aquell mulla-segells humà i, sense ni demanar-n'hi permís, en féu ús. No cal dir la sorpresa del Mingo en veure que el senyor Ramon resolia amb aquella facilitat els problemes que a ell tant i tant el preocupaven.